

Intervenció del president Salvador Illa a la XXIX Trobada d'Economia a S'Agaró

29 de novembre de 2024

Molt bon dia a tothom.

Jordi Joan, director de La Vanguardia, gràcies per la implicació del teu diari en l'organització d'aquestes jornades. Lluís de Guindos, muy bienvenido. No es la primera vez que asisto a este foro. Te he visto en varias ocasiones y tus comentarios, a parte de informados, siempre son interesantes. Josep Lluís Bonet, molt benvingut. Alcade, no sé si ha sigut cosa de l'Anna Balletbó, teva o de qui sigui, però el dia és magnífic i el paratge immillorable. I per més que el coneixem, sempre és un plaer venir a S'Agaró, no només a la jornada, sinó a S'Agaró en sí mateix. Consellera, secretari general del Departament, delegat del Govern, subgovernadora del Banco de España.

Molt bon dia a totes i a tots. Moltes gràcies per assistir i moltes gràcies per convidar-me a la inauguració d'aquesta 29a Jornada Econòmica de S'Agaró. Jo us asseguro que coneixia bé la persistència de l'Anna Balletbó en tot allò que es proposa, però no coneixia també aquest component d'audàcia que s'ha vist reflectit en com van tenir naixement aquestes jornades i en dir "tindrè feta la sala per recollir el primer Ecofin" i d'aquí neixen aquestes sis jornades.

Moltes gràcies, Anna, per convidar-me a unes jornades que són ja una cita obligada per prendre el pols de com està la situació econòmica a Catalunya i també per escoltar propostes i tenir un intercanvi d'opinions.

D'entrada, vull assenyalar dues coses que m'han semblat encertades d'aquesta jornada. Primer, el títol: "Créixer en sostenibilitat". Crec que ja ningú avui pot discutir l'evidència, la importància i la transcendència del canvi climàtic. Avui fa un mes de la DANA de València i n'estem veient encara totes les conseqüències i com això manlleua la vida de moltes persones i altera la nostra manera de fer; com té un impacte, òbviament, econòmic... Per tant, això és una constatació que espero que ningú posi més en dubte.

Què vol dir això? Vol di, per un costat, l'obligació, crec que de tots, de fer compatible progrés, prosperitat, creixement econòmic amb sostenibilitat. I no presentar-ho com a coses contraposades. A vegades alguns ho fan. Si hi ha prosperitat, vol dir que fem malbé el medi ambient? No. Les dues coses són compatibles si es fan ben fetes. Ha de ser una prosperitat que prengui consideració respecte al medi ambient i als elements de sostenibilitat. Per això créixer en sostenibilitat apunta en aquesta direcció.

I, per l'altra, garantir que la transició verda, que és com hem d'adaptar la generació de prosperitat als criteris medi ambientals, doncs sigui justa i equitativa per a tothom. Generi oportunitats i no deixi ningú enrere. Voldria insistir en això, en aquesta falsa dicotomia entre sostenibilitat i progrés. Es pot generar prosperitat i pot ser una prosperitat que sigui sostenible.

Deixin-me també posar un exemple de com es pot créixer en sostenibilitat. Fa pocs dies, dissabte d'aquesta setmana, vam assistir a la presentació d'un primer model d'un vehicle de la marca Ebro, en una operació, des del meu punt de vista, especialment rellevant. Que és

com a la Zona Franca de Barcelona, a l'antiga factoria automobilística de Nissan, després del tancament industrial més important que hi ha hagut mai a Catalunya, 3 anys, es reprèn una activitat econòmica i industrial. Amb un acord entre una empresa xinesa, Chery, i una empresa d'aquí; es recupera una marca automobilística, Ebro, i es presenta el primer vehicle que donarà peu a una gama de vehicles elèctrics. Per tant, generació de prosperitat, indústria, en aquest cas, automoció on hi havia també automoció, però apostant per la tecnologia de vehicles elèctrics, que és el camí de créixer en sostenibilitat. Prosperitat en consonància amb el que és el medi ambient.

400 milions d'euros d'inversió entre Chery i Ebro Factory i 1.250 llocs de treball, dels treballadors que ja estaven a la factoria de Nissan i que es podran reincorporar en aquest lloc.

La gent té aquesta permanent desconfiança amb les institucions. Doncs hi ha coses que també funcionen i funcionen bé. I aquest és un exemple del que no me n'apunto un mèrit, no s'ho creguin pas. El mèrit és compartit de tots, dels sindicats, dels empresaris, de les administracions (Govern d'Espanya i Govern de la Generalitat, en aquest cas el govern anterior, que és qui va treballar-ho). I les coses al final surten, i segueixen havent-hi problemes i segueixen havent-hi dificultats, però és un exemple. El tancament industrial més important de Catalunya, reindustrialització al cap de tres anys, de la mà d'una *join venture* entre Chery i Ebro. El primer cotxe ja està presentat, 500 persones treballaran aquí i un curs d'acció de cara al futur.

Un segon encert d'aquestes jornades, i que d'alguna forma els que m'han precedit en l'ús de la paraula ja han assenyalat, és la perspectiva europea de les jornades.

Efectivament, la nova administració Trump que prendrà possessió l'1 de gener, obre un seguit d'incerteses, veurem com les coses funcionen. Penso, modestament, que més que preguntar-nos què faran als Estats Units – amb un govern escollit pels ciutadans americans, tinguem-ho també present i no ho oblidem-, ens hem de preguntar què farem nosaltres, Europa? Perquè sobre el primer, poca incidència podem tenir. Sobre un segon, sí que en podem tenir molta.

La via, òbviament, és reforçar Europa; reforçar el procés d'integració europeu; fer una Europa d'horitzó federal; treballar per enfortir les institucions europees, en la línia del que apunten, des del meu punt de vista encertadament i amb valentia, els informes Draghi i l'informe Letta, que marquen un camí de treball. Aquest és el camí: més Europa, més integració europea, més federalització a nivell europeu. 450 milions de ciutadans, un 6% de la població mundial, un 20% i escaig de la prosperitat que genera el món i un 50% de la inversió social que hi ha al món. Això és Europa.

Per tant, la perspectiva europea d'aquestes jornades em sembla especialment rellevant. Per aquest motiu també deixin-me celebrar que avui Espanya i Catalunya tinguin més influència i més presència que mai a la Unió Europea, a la Comissió Europea.

Deixarà de ser alt representant de la política exterior un català, Josep Borrell, que ha fet una feina des del meu punt de vista molt important. No ha permès que es pugui dir que els europeus tenim doble estàndard, en funció de quin conflicte bèl·lic parlem. Teníem una posició ja molt rellevant amb Josep Borrell i ara amb la vicepresidenta executiva de la Comissió, Teresa Rivera, tindrem un paper molt rellevant. Però també amb Nadia Calviño, al capdavant del Banc d'Inversions Europeu o amb Luis de Guindos com a vicepresident del Banc Central Europeu.

Catalunya i Espanya hem de tenir influència a Europa. La setmana passada vaig fer un viatge de dos dies i la influència de Catalunya, la presència de Catalunya i la presència d'Espanya, són benvingudes. A partir d'aquí, és feina nostra saber-ho exercir, amb cap, amb seny i fent propostes. Tenint clar que anem a construir, que és un espai de 450 milions de ciutadans, i en són 8 de catalans i 47 d'espanyols, i, per tant, hem de comptar amb nosaltres, però ser-hi. No només per anar a demanar, també per anar a aportar idees, propostes, ajuda per construir i enfortir aquesta Europa que és la resposta, des del meu punt de vista, el punt clau per preservar el nostre model de vida.

M'alegro que aquestes quatre persones, d'àmbits polítics diferents, tinguin la responsabilitat que tenen, perquè tots ells defensaran, però sobre de tot, els interessos d'Europa, que és sinònim de defensar els interessos d'Espanya i els interessos de Catalunya. Penso que això també és un reconeixement a què en el nostre país s'estan fent les coses bé.

En aquest context, la recuperació d'Espanya després de la pandèmia crec que es pot afirmar, amb dades objectives, que ha estat més robusta que a la resta de països europeus. Fa 4 anys vèiem el món ben fosc i les coses han anat raonablement bé. Espanya s'ha convertit, en aquest moment, en el país amb un creixement econòmic més gran de les economies europees avançades. Més que els motors tradicionals europeus, que és França i Alemanya. No estem per donar lliçons a ningú, però tampoc hem de deixar de constatar les coses tal com són.

En aquest moment, l'economia espanyola i l'economia catalana funcionen bé. La inflació que el 2021 s'enfilava a dues xifres s'ha controlat bé i s'ha moderat bé, també a Espanya, que va ser dels primers països que va aconseguir doblegar la corba de la inflació. I el mercat laboral està en un molt bon moment. Mai havia treballat tanta gent, ni a Catalunya ni a Espanya. I quan jo parlo amb empresaris del sector que sigui, em diuen "escolta, fa falta gent per treballar a l'economia".

En aquest context, el creixement de Catalunya s'ha situat per sobre de la mitjana estatal. A mi no m'agrada treure el pit de res, però també hi ha les coses constatables, que s'han de constatar i s'han de dir. El PIB català, en el tercer trimestre, ha tingut un creixement interanual del 3,8% contra un 3,4% del PIB espanyol. És Catalunya avui la comunitat que més contribueix a la millora de l'ocupació conjunta d'Espanya. El resultat és un país amb més gent treballant que mai: 21,8 milions de persones a Espanya i 3,8 milions de persones a Catalunya. I l'atur: 11,2% a Espanya, 8,8% a Catalunya.

És un exemple del lideratge econòmic que Catalunya vol assumir i que el meu govern treballarà perquè assumeixi en el conjunt d'Espanya, generant prosperitat compartida.

Dos exemples, si m'ho permeten, tangibles, del que vol dir, des del meu punt de vista, contribuir a liderar econòmicament Espanya i Europa des de Catalunya, que exemplifiquen quina és la nostra aposta estratègica.

En primer lloc, xips. El xip és avui en la quarta revolució industrial el que la màquina de vapor era en la primera revolució industrial. Hem posat en marxa el que anomenem el trident innovador a Catalunya. Tres projectes fets de la mà, treballats conjuntament amb el Govern d'Espanya, finançats amb fons europeus. Europa, Espanya, Catalunya.

El primer d'ells, Innofab. Podem innovar amb xips, s'han de produir aquests xips, falten plantes pivots per poder passar de la innovació a la producció. Això és Innofab, dit en paraules no excessivament tècniques. Un projecte important que posem en marxa.

Segon: xips fotònics. De la mà, de l'Institut de Ciències Fotòniques de Catalunya, liderat per Lluís Torné. Un dels instituts més importants de referència en fotònica a Europa. No ho farem sols, ho farà liderant un projecte europeu en què hi participen diferents països per treballar en aquesta futura generació de xips fotònics.

Disseny dels xips, planta pilot per passar del disseny a la producció i vinculat al tercer supercomputador més important del món, que està a Barcelona, Catalunya i Espanya, que és el Barcelona Supercomputing Center. Amb aquest nou sistema obert, un projecte també en matèria de xips per construir supercomputadors més potents, per poder seguir treballant.

Tres primers projectes, perquè en pot venir algun més, importants en fons europeus i en col·laboració del govern d'Espanya i del govern de Catalunya. Activació de palanques positives que tenim a Catalunya: l'ICFO i el Barcelona Supercomputing Centre, per posar el peu en aquesta nova economia. Això és intentar liderar. Perquè hi guanyem tots, Catalunya, Espanya i Europa, des de Barcelona, des de Catalunya, la nova onada econòmica.

Segona qüestió, vostè em parla de xips. Jo sempre dic que vull una economia que tingui xips, i pomes i peres. El sector primari que és molt important a l'economia catalana. I per a les dues coses, no només, per a la segona necessitem aigua. I hem vist també créixer en sostenibilitat, com la sequera ens ha alterat la nostra manera de viure i la nostra economia els últims tres anys. Què hem fet? Donar continuïtat a una política que ja hi havia en marxa del govern Aragonès i reforçar-la. Amb quin objectiu?

Assolir, l'any 2030, em sembla que és, el 2029-2030, un 70% d'autonomia hídrica. És a dir, no hem de mirar el cel per si cau aigua. Com es fa això? Dessalant aigua, i per tant dues dessaladores més, la de la Tordera, la de Foix, i una tercera que hem afegit justament a l'Empordà, que és una zona que quedava sense dessaladores. I, millorant també, invertint en regeneració d'aigua. Les grans depuradores que estan a tocar al mar, que depuren l'aigua i l'aboquen al mar, i està bé abocar l'aigua al mar depurada, afegir-hi una tercera sigla de regeneració d'aigua i fer una circulació, com funciona ja el Llobregat per cert, en aquest cas tota la llera del Besòs. És una inversió important de 2.000 milions d'euros, però que ens ha de garantir tenir autonomia.

Algun de vostès em pot dir, és que l'aigua de la Saladora és més cara que l'aigua... Sí, la més barata és la que cau del cel. Per tant, és més cara la de la dessaladora que la regenerada, però és encara més car no tenir aigua. I, per tant, hem d'estar preparats per aquestes circumstàncies que ja hem vist que ens ha afectat aquests 3 anys i que tota la ciència, tota l'evidència científica indica que la tornarem a tenir de forma recurrent. Dos exemples, diguem-ne, també d'aquesta voluntat que el meu govern imposa perquè Catalunya torni a viure. Per cert, les inversions en matèria de sequera, finançades també amb el pla d'inversions.

Un cop més, una col·laboració a Europa col·laboració també del govern d'Espanya, que executa dues, dessaladores de la Tordera, i col·laboració del govern de Catalunya. Sempre ens trobem, com les coses funcionen bé, sempre ens trobem col·laboració a tres nivells. Serà així, és així, és la pauta de treball. Per això, la nostra voluntat d'actitud sempre de col·laboració

i no una actitud de confrontació. Col·laborant, sumem esforços i funcionem, des del meu punt de vista, més bé.

Dues conclusions. Sumem capacitat estratègica en innovació i capacitat en planificació d'aigua i quan sumem amb Europa som més forts en benefici de la ciutadania. Som, crec, davant d'un punt d'inflexió transitant un moment de transformació global que serà decisiu per a la nostra economia i el nostre benestar de la gent. Jo crec que ja ningú discuteix tampoc que estem en un canvi acceleradíssim i important d'aquest d'època en el món. Ara, jo també volia avui llançar-vos un missatge a tots vostès d'optimisme. D'optimisme. Perquè sempre hi ha incerteses i n'hi haurà, però com estàvem fa 4 anys?

No estàvem molt més preocupats que avui? És veritat que alguns de vostès, o molts dels que estem aquí, o molts opinadors, si us haguessin preguntat el 2015, el 2016, el 2017, com evolucionaven les coses a Catalunya, o el 2018 o el 2019, dibuixaven, jo ho he sentit això, un panorama de... això n'hi ha, deien, per una generació, no dic que estigui ni més ni menys tot resolt avui, però han anat bé les coses.

Com vèiem les xifres d'inflació a finals del 21, de dos dígit, i me'n recordo d'una portada al Financial Times dient que el Regne Unit estava preparant-se per una inflació del 15%... i com ha anat això? Jo, a peu, amb optimisme, amb optimisme tocant de peus a terra. I, miri, aquesta setmana que acaba, doncs jo participo de diferents actes i vaig tenint fotos de la realitat catalana. Doncs vaig anar al 40è aniversari de la Fundació Síndrome de Down, Fundació Catalana Síndrome de Down, impulsada per Trias Fargas i la seva senyora. Ho van crear l'any 1984. Van ser pioners en tractar una malaltia que en aquell moment no es considerava ni com a malaltia. Vaig estar ahir acompanyant a Miquel Roca, que li donava un reconeixement al Col·legi de Notaris de Catalunya, un reconeixement a un notari Puig Salellas, per cert, d'aquí de l'Empordà, pare de la Constitució.

On era Catalunya als anys 80? Capdavant. Pionera en matèria, en aquest cas, de tractament de persones amb discapacitat. Elaborant la Constitució espanyola. Però he assistit també, no se m'enfadarà el director de Vanguardia, al 14è aniversari de la creació d'un diari el 2010, quan començàvem aquests anys dolents que vam tenir a Europa. Un diari en català aquí a Catalunya, quan la premsa escrita, en fi, és un sector amb transformació. O un altre mitjà de comunicació que condecora un grup musical de persones que venen de fora, Estopa, que venen de fora que treballen i que s'obren camí, artísticament, a Catalunya i s'integren i defensen Catalunya. I nascuts aquí però s'integren i els acollim. Persones vingudes de fora, forasters, és igual, persones que ja són d'aquí en aquest moment i que se senten d'aquí.

La posada en marxa o la presentació del primer model d'Ebro, la tercera autoritat de Xina, no és un país rellevant, ve a Barcelona i continua el seu viatge a Madrid, és veu amb el rei, amb el president, però ve a Barcelona i vol ser present, la tercera autoritat de Xina vol ser present a posar-lo en marxa, d'aquest nou vehicle, i ho fa, el , que ja ho rebem des de la Generalitat, per naturalment que sí, i tenim una recepció i una reunió de treball amb ell, i ens oferim perquè vinguin inversions, en aquest cas xineses, també al port de Barcelona, que és un hub importantíssim d'entrada de mercaderies.

El 44è congrés d'UGT es fa a Barcelona. Tornem a comptar, tornem a pesar. I tenim el teixit empresarial, el teixit acadèmic, 300.000 persones, 300.000 graduats a les universitats catalanes. Mai n'havíem tingut tants. I un sistema universitari públic, públic, i no m'agrada comparar-lo amb ningú, però veient vostès els rànquings, doncs déu-n'hi-do, com fa les coses.

I déu-n'hi-do, la capacitat, el talent que genera. A l'àmbit cultural, mai hi ha hagut tanta gent assistint als teatres com l'any passat. Mai l'aspecte cultural ha tingut tant consum, tanta gent participant-hi.

Per tant, hi ha molts elements per l'optimisme, i des del punt de vista econòmic, jo ja sé que hi ha sempre demandes, i és normal que n'hi hagi, però va bé o no va bé l'economia? Fixin-se que jo prenc cura quan dic això, perquè la meva preocupació no és que l'economia vagi bé, és que aquest creixement, aquesta prosperitat, sigui compartida. Tal com jo ho veig, no a Catalunya, no a Espanya, a Europa, on la prosperitat és compartida o no és prosperitat. Potser a altres parts del món, diria que a moltes, es pot generar una prosperitat que es concentri en poques mans. I em permetran que, en atenció a la resposta institucional que tinc, no assenyali, però vostès, que són persones que coneixen el món, repassin mentalment. I mirin continents i mirin països on es pot generar molta prosperitat, pot quedar concentrada en poques mans. La prosperitat ha de ser compartida.

Atenció amb l'habitatge. És veritat que hem augmentat el salari mínim interprofessional, les pensions que creixeran un 2,8% aquest any, que hi ha uns esforços perquè les persones tinguin més ingressos, però si que han de fer front per un bé tan essencial com és l'habitatge, amb més d'un 40, un 50, un 60% del seu salari, a vegades més i tot, això no funciona. Per tant, prosperitat s'ha de generar i ha de ser una prosperitat compartida.

M'han parlat, han parlat també, i no vull esquivar la qüestió, de la fiscalitat. Mirem també, si us plau, quan tinguem aquest debat, que s'ha de tenir, les dades que ens proporcionen les autoritats europees que diuen que la fiscalitat a Espanya està dos punts per sota de la fiscalitat mitja a Europa i posin-se vostès, que són excel·lents gestors molts de vostès d'empreses i d'organitzacions empresarials, posin-se a la pell d'un gestor com la consellera d'Economia i Hisenda o com a vicepresidenta del Govern d'Espanya o com el senyor de Guindos, d'una administració pública, que si té deute l'ha de tornar. I crec que ningú va discutir que augmentéssim el deute públic fa 4 anys per ajudar a les empreses i per ajudar a les economies familiars. Això s'ha de tornar o no s'ha de tornar? I si estem dos punts per sota de la mitjana fiscal europea, com ho fem? I no em vinguin amb la corba de laffer. No és que baixant impostos vindrà... No. No. Els números són els números. Per tant, oberts. Evidentment, a tenir una fiscalitat que ajudi a que es generi prosperitat, que no paralitzi el talent, la creativitat, però, també, que permeti tenir la millor sanitat, que hàgim de millorar, tenir una bona educació, caldria millorar, tenir seguretat, caldria millorar. I això són Mossos d'Esquadra, són metges, són mestres. Tenir bons científics que s'han de pagar.

Per tant, aquí hem d'entendre que amb aquestes matèries, pocs experiments. Almenys amb mi pocs experiments. Números ben fets, i en tot cas, si hi ha bones idees, mirem-les, però pocs experiments perquè ens estem jugant molt. Insisteixo, on vivim, aquest és el meu punt de vista, i estic d'acord, la prosperitat o és compartida o no serà socialment acceptada, i per tant, viure en gàbies d'or tampoc no és desig, crec, que de ningú. Vull dir-vos, doncs, que vull fer una crida a l'optimisme, no a l'optimisme màgic. El meu govern no farà cap miracle, i cap de vostès farà cap miracle al cap davant de cap empresa, ni de cap organització, ni el senyor Guindos del Banc Central Europeu, ni la seu governadora del Banc d'Espanya, ni la consellera, però tenim molts elements per fer les coses bé. Si tenim una actitud de col·laboració, si a diferents nivells d'administració ens posem a treballar a vegades, si augmentem la nostra presència per anar a aportar, no només per anar a demanar a Europa,

jo crec que podem tornar a tenir uns anys bons a Catalunya. Jo n'estic convençut d'això i és el que he vist.

I vaig acabant ja, però jo em vaig comprometre, va ser amb aquest plantejament que vaig obtenir un suport de la ciutadania, no suficient per governar tot sol, per tant, he hagut d'arribar a acords amb formacions polítiques, uns acords que compliré en la seva integritat, però vaig presentar-me anunciant la tercera gran transformació de Catalunya. Perquè crec que amb els actius que tenim, amb les bones coses que té el nostre país, en aquest entorn tan canviant, no n'hi ha prou amb una mica més del que ja veníem fent, per dir-ho molt benemerament. No n'hi ha prou amb una mica més, hem de transformar les coses, hem de reformar. I per això vaig plantejar la tercera gran transformació de Catalunya. Què vol dir? Vaig molt ràpid, 5 coses. Primer, bon govern, estabilitat política i seguretat jurídica.

Un govern el primer que ha de fer és donar estabilitat pel període que li correspon governar i sempre sotmès al millor criteri que tenen els ciutadans. En democràcia sempre és així, com tant dir que s'equivoquen la gent votant, que la gent vota el que li sembla que ha de votar, però mentre toca governar, estabilitat, bon govern i seguretat jurídica. Són coses que avui poden semblar poc revolucionàries, a mi em semblen ja més que suficients.

Segon, generació de prosperitat. I per tant apostar per la productivitat i la inversió. Per cert, de les dades que se'm donen, de la Fundació BBVA i l'Institut Valencià d'Investigacions Econòmiques, que la productivitat ha crescut un 3% el tercer trimestre. Per tant, es pot generar prosperitat i compartir-la.

Tercer, descarbonitzar l'activitat econòmica i la nova indústria. Molta feina a fer perquè hem estat 10 anys encallats en el que fa referència a l'energia verda. Tenim un avantatge que va en aquesta qüestió perquè tenim sol, com hem vist avui, i vent, hem d'avançar, hem d'accelerar, en tot el que fa referència a les energies verdes i en aquest sentit també el meu govern s'hi ha posat a treballar.

Quart, serveis públics i administració eficaç. La reforma de l'administració pública és també una demanda àmpliament compartida per la societat. He d'agrair que no només és una demanda que se'ns formava, sinó que se'ns formava acompanyada de moltes propostes. He de dir que propostes ben treballades i ben medidades per part de sectors de la societat civil, càmeres de comerç, sindicats, patronals, entitats civils, que et venen amb propostes concretes, que implementarem i que, en fi, haurem de generar un cercle, un punt d'inflexió perquè l'administració pública sigui més eficaç i no sigui vista per moltes persones a vegades com un entrebanc, més que com una solució. I ho dic amb ple coneixement, consciència i vull subratllar-ho, que hi ha grans servidors públics. Això ho vaig veure a la pandèmia, a mi no m'ho han d'explicar.

Gent que no mirava el rellotge a l'hora de plegar i que no tenia cap problema. Per tant, hi ha molt bons servidors públics. El que s'ha de fer és donar-los les eines adequades, l'organització adequada, els instruments tecnològics també adequats per poder fer la seva feina ben feta. I, a vegades, simplificar una mica, o tantes vegades simplificar una mica tanta norma i tanta legislació, tanta producció legislativa que fem.

I, cinquè, sincerament, com us he dit abans, per mi quasi diria una obsessió que tinc aquests dies, fer que les famílies percebin la millora de l'economia. M'he trobat una parella de persones jubilades de Terrassa que venen aquí, venen cada cap de setmana llarg, que ells diguin que

a mi també, jo també noto que l'economia creix un 3,8%". Que aquest jove que acaba la carrera digui, és veritat, jo també ho noto, perquè tinc una bona feina i em puc pagar un habitatge o , que és el que passava a la meva generació, podré pagar-me un habitatge. Que aquella persona que està treballant en moltes de les empreses que vostè, digui "si jo també ho he notat, perquè he tingut una millora a la meva retribució". I puc fer coses que abans no feia. Que la prosperitat, i aquí ens hem d'ajudar tots, arribi a tothom, sigui compartida.

M'he trobat amb molts empresaris catalans que m'han dit jo vull que els meus treballadors no hagin de sumar i restar massa per arribar a final de mes. A canvi d'això, els demano que es formin, que aportin a la meva companyia, que tinguin un esperit de millora, no? Aquest és el que hem d'aconseguir, que aquest 3,8% de creixement que hem tingut en l'última dada, doncs, sigui compartit i arribi a tothom. Això és el que nosaltres intentarem fer, insisteixo, amb modèstia, amb humilitat, jugant amb les nostres cartes, jugant amb les nostres cartes, a Catalunya, a Espanya i a Europa, amb una actitud sempre de col·laboració.

A vegades la gent, quan dic això, diuen "bueno vostè si no es va barallar no defensa". No, si per defensar els interessos, en aquest cas de la Generalitat de Catalunya i de Catalunya, no has d'anar-te a barallar. Si algun dia t'has de barallar, t' hauràs de barallar, però el que has de fer és anar amb idees, amb propostes, amb una actitud de col·laboració a Espanya, amb altres comunitats autònomes que tenim interessos compartits i a Europa. Per tant, amb una actitud de col·laboració, sabent que no tenim, ni nosaltres ni crec que ningú, cap vareta màgica, per tant també alerto d'aquells que diuen que amb un mur a Mèxic ho solucionen tot, o alguns que deien que sortint d'Europa se solucionava tot i mirin com estan, o d'altres que plantegen aquí que si fem què, no és veritat això. No és veritat. I per tant, sense varetes màgiques però amb feina i esforç, diàleg i escoltant propostes que hi hagin i intentant fer un bon govern, que és l'autèntica revolució. Si em diuen "a vostè què li agradaria que passés quan torni a haver-hi una convocatòria electoral aquí a Catalunya?". Que puguin dir han governat decentment bé. S'ha fet un bon govern. Aquest és el repte que tenim. Moltíssimes gràcies. Aquest és el repte que tenim. Moltíssimes gràcies.